

сж останали неизвѣстни. Най-добри извѣстия има за македонскитѣ словѣнски области, и туй се дължи главно на голѣмото значение и важностъ на тѣхната територия, Македония, за византийцитѣ и желанието на македонскитѣ словѣни, да завладѣятъ Солунъ, който е ималъ голѣмо стратегическо и политическо значение за византийската империя. Освѣнъ общото име за всички словѣнски области, Словѣнии, всѣка отъ тѣхъ имала и свое собствено име. Тѣ се именували по свойството на земята, гдѣто се намирали, името на рѣкитѣ, около които се простирали, старото исторично име, или пъкъ носили името на най-видното племе, което тамъ обитавало, или на владѣтелския родъ. Византийскитѣ лѣтописци, които главно сж запазили имената на разнитѣ словѣнски области, поради незнанието на словѣнски езикъ много злѣ и неправилно сж ги забѣлѣжили. Затова сега много мжно може да се знае, какъ тогава сж изговаряли словѣнитѣ имената на областитѣ, които именували съ свои чисто словѣнски имена и називи. Ние тукъ не ще да означимъ и говоримъ за всички словѣнски области на Балканския полуостровъ, а ще се спремъ и изброимъ само ония, които влѣзли въ състава на българската държава и образували нейната държавна територия.

Сѣверна областъ. Тази областъ се простирала въ Долна Мизия прѣдъ Верегавския проходъ, сегашния Чалъкавакски. Аспарухъ (679) я завладѣлъ и покоренитѣ отъ него жители, сѣверитѣ, изселилъ отъ тамъ и ги заселилъ на изтокъ, по всѣка вѣроятностъ къмъ Гулишкия и Лопушненския проходъ, за да защищаватъ близкитѣ до византийскитѣ български земи¹¹.

Область на седемьтѣ рода. И тази областъ, чието собствено име, както и на живѣещитѣ тамъ

¹¹ Niceph. 40. Златарски В. Н. Студии, Пс. LXIII, 335.